

Het kustdorpje Happiness is
de perfecte plek om verliefd (op) te worden!

Het dorpje Happiness

HOLLY MARTIN

The bottom half of the cover features a colorful illustration of a coastal village. On the left, a church with a tall spire and a house with a prominent thatched roof sit on a green hillside. Below the hill is a rocky coastline leading to a sandy beach and the ocean. The sky is filled with white clouds and several birds in flight.

Het dorpje Happiness

Holly Martin bij Zomer & Keuning

Happiness-serie:

Het dorpje Happiness

Het geschenk van Happiness

Holly Martin

Het dorpje Happiness

Happiness-serie – deel 1

Vertaling Patricia Pos

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020539400
ISBN e-book 9789020539417
ISBN audiobook 9789020539424
NUR 340

© 2020 voor de Nederlandstalige editie
Uitgeverij Zomer & Keuning, Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *The Little Village of Happiness*, © Holly Martin 2019. Published by special arrangement with Lorella Belli Literary Agency Limited and 2 Seas Literary Agency.

Vertaling Patricia Pos
Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl
www.hollymartin-author.com

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

1

Willow McKay slingerde over de weg om een fazant te ontwijken, waarna ze in haar achteruitkijkspiegel zag dat het beestje veilig over het gras de bosjes in verdween. Wat was er toch met deze plek? Dit was nu al het vierde beest dat ze bijna had platgereden. De dieren waren hier blijkbaar wel erg dom, of zouden ze gewoon niet gewend zijn aan auto's? Ze reed al tientallen kilometers over een heuvelachtige plattelandsweg, maar was nog geen enkel ander voertuig tegengekomen. Het dorpje Happiness lag blijkbaar echt in de middle of nowhere.

Dat was echter precies wat ze op dit moment nodig had.

Een halfjaar geleden had ze haar vriend ten huwelijk gevraagd en hij had ja gezegd. De volgende dag was hij na een relatie van vier jaar van gedachten veranderd.

Achteraf gezien wilde ze zelf ook eigenlijk niet trouwen met Garry-met-dubbel-r, zoals hij zichzelf altijd voorstelde. Ze wilde gewoon dat er iets tussen hen zou veranderen. Hun relatie zat al tijden in het slop en ze had gedacht dat een huwelijksaanzoek ze zou maken of breken. Als Garry simpelweg nee gezegd had, zou dat haar niet zoveel uitgemakt hebben. Vlak na zijn jawoord had ze het nieuws van hun verloving echter via Facebook met al haar vrienden en familie gedeeld. Toen ze haar status de volgende dag opeens moest veranderen naar vrijgezel, was dat dan ook behoorlijk ongemakkelijk.

Hoewel zij en Garry-met-dubbel-r als vrienden uit elkaar gegaan waren, hielden haar vrienden en dorpsgenoten maar niet op

over hun breuk. Op een gegeven moment was ze hun meelijdende blikken en gegrinnik zo zat dat ze simpelweg vertrokken was.

Ze had een frisse start nodig en het dorpje Happiness leek haar de ideale plek om opnieuw te beginnen. De illustraties bij de advertentie die ze over het kustplaatsje gezien had, waren prachtig geweest. Het dorpje lag aan de stralend blauwe kustlijn van Cornwall en zag er erg uitnodigend uit.

Langs de weg stonden felgekleurde bloemen die meedeinden in de wind. De warmte van de zon voelde als een warme deken en op dat moment zag ze in de verte de glinsterende turquoise zee liggen.

Meteen voelde ze een golf van hoop door haar borst stromen.

De kans om naar Happiness te verhuizen leek eigenlijk te mooi om waar te zijn. Het dorpje lag op het grondgebied van een kasteel en was daardoor privé-eigendom. In een poging een aantal van de lege huizen te vullen, boden de eigenaren potentiële nieuwe bewoners een jaar lang gratis woonruimte aan. In ruil daarvoor moesten ze wel iets voor het dorpje doen, bijvoorbeeld door een van de gesloten winkels te heropenen of als dokter of leraar in het dorp aan de slag te gaan. Je mocht ook een andere dienst aanbieden en dat was wat Willow van plan was. Het maken van kaarsen was misschien niet zo belangrijk als het werk van een dokter of leraar, maar toch vond ze het een waardevolle bijdrage. En dat vonden Kitty en Ken, de eigenaren van het kasteel, blijkbaar ook. Een paar uur nadat Willow op hun advertentie had gereageerd, boden ze haar al een plek in het dorp aan. Ze kon niet wachten om er te gaan wonen.

Een vrolijk bord langs de weg kondigde aan dat ze haar bestemming eindelijk bereikt had.

Welkom bij Harmony Castle en in het dorpje Happiness.

Zodra ze de toegangspoort gepasseerd was en langs het kasteel reed, verscheen er een brede glimlach op haar gezicht. Het pand

zag er ietwat vervallen uit en een van de torens was voor een groot deel afgebrokkeld. Waarschijnlijk was het ook ontzettend duur om dit soort plekken te onderhouden. Ze reed naar de voorzijde van het gebouw en zag een rijtje van vier huizen staan. De weg die ervoor lag, leidde de heuvel af, waar zich nog meer woningen en winkelpanden bevonden. Haar nieuwe huis heette Sunrise Cottage, maar ze had geen idee waar het precies lag.

Ze parkeerde haar auto langs een van de grasvelden en stapte uit.

De vier huizen waren... grijs. Dat was nog het beste woord om ze te omschrijven. De witte huisjes in de advertentie hadden er totaal anders uitgezien. Sommige van de ramen waren kapot, de luiken van een van de huizen stonden op het punt naar beneden te storten en de bloemen die in de mandjes voor de ramen hingen, waren dood. Twee van de huizen leken bovendien behoorlijk verzakt te zijn. Toen er een wolk voor de zon schoof, werd de sfeer opeens een stuk killer en zakte de moed haar in de schoenen. Zou het hele dorpje zo zijn?

Waarom was ze in vredesnaam niet eerst in Happiness gaan kijken voordat ze haar hele leven had omgegooid om St Octavia voor de kust van Cornwall te verruilen? Haar moeder zei altijd dat ze veel te onstuimig was en dat Willow vaak eerst actie ondernam, om daarna pas over de gevolgen van haar keuzes na te denken. Die eigenschap had haar in haar leven al meermaals in de problemen gebracht. Zou dat nu ook het geval zijn?

Ze nam de huizen nog eens goed in zich op. Alle vier de panden waren behoorlijk vervallen en leken dan ook niet bewoond te zijn. Sinds ze hier was aangekomen, had ze nog geen mens gezien. Was zij soms de enige die zich had aangemeld om in het dorpje Happiness te komen wonen?

Op dat moment klonk er een ronkend geluid achter het kasteel en kwam er een man op een quad naar haar toe gereden. Hij had een versleten korte broek en een met verf besmeurd T-shirt aan.

Zijn donkere krullen staken aan alle kanten onder zijn blauwe pet eruit. Zodra hij zijn bijzondere vervoersmiddel tot stilstand had gebracht, lachte hij haar voorzichtig toe.

‘Hallo, ik ben Andrew Harrington, de beheerder van het landgoed.’

Ze probeerde te glimlachen zodat hij haar verbazing over de staat van het dorp niet zou zien. ‘Ik ben—’

‘Willow McKay, we verwachtten je al. Sorry dat ik er niet was om je welkom te heten, dan had ik meteen gezorgd dat je die bouwvallen achter je niet te zien zou krijgen.’

‘Hoe zou je dat dan gedaan hebben? Door me te blinddoeken?’
‘Zoiets, ja.’ Hij grijnsde.

Andrew had een prachtige glimlach. Maar dat gold ook voor Garry-met-dubbel-r en dat had niet bepaald goed uitpakt.

‘Stap maar achterop, dan breng ik je naar je huis,’ zei Andrew.
‘En mijn spullen dan?’

‘Die halen we straks wel op. Je kunt vast niet wachten om je nieuwe woning te bekijken. Gelukkig ziet die er een stuk beter uit dan wat je tot nu toe van het dorp gezien hebt.’

Willow keek ietwat argwanend naar de quad en stapte toen bij hem achterop.

‘Hou je maar goed vast, de wegen zijn hier nogal hobbelig,’ zei Andrew. ‘En het zou natuurlijk niet fijn zijn als ik je halverwege opeens verloren blijf te zijn.’

Het enige waaraan ze zich kon vasthouden was Andrew zelf en aan de glimlach om zijn lippen te zien, wist hij dat maar al te goed.

‘Normaal gesproken ga ik op zijn minst eerst met een man uit eten voordat ik mijn armen om hem heen sla.’

‘Als jij trakteert, zeg ik daar geen nee tegen,’ zei Andrew.

Ze lachte. ‘Voordat ik daar ja op zeg, wil ik je eerst iets vragen. Heeft je naam toevallig twee r-en?’

‘Nee, maar wel een stille k in het midden,’ antwoordde Andrew grappend.

Ze lachte en sloeg haar armen om zijn middel. Misschien was haar verhuizing naar Happiness toch niet zo’n slecht idee.

2

Ze hobbelden over de geplaveide straat langs winkels en huizen die al jaren leeg leken te staan. Een paar van de winkels zagen eruit alsof ze overdag misschien wel open waren, maar op dit moment zaten de deuren dicht en waren de lampen uit.

‘Hoeveel mensen wonen hier?’ vroeg Willow.

‘Zevenenveertig, en nu jij er bent achtenveertig. Plus de beheerder van het kasteel en Kitty en Ken.’

‘Zijn die een beetje aardig?’

‘Ontzettend aardig. Je kunt het vast goed met ze vinden,’ zei Andrew glimlachend.

Willow wilde vandaag nog bij ze langsgaan om zich persoonlijk voor te stellen.

‘En hoeveel huizen staan er in het dorp?’

‘Samen met de vier huizen die je gezien hebt, honderdtwaalf. Daarvan staan er nog vijfenzeventig leeg.’

Dat klonk behoorlijk deprimerend.

‘Hoeveel van de winkels zijn al in gebruik?’

‘Op dit moment vier; jouw winkel wordt de vijfde.’

Hoe meer ze over Happiness leerde, des te triester de situatie bleek te zijn. Ze had niet verwacht dat deze plek er zo slecht aan toe was.

‘Dit is onze pub,’ zei Andrew. Hij wees naar een hoog stenen gebouw waarop een houten bord hing. *The Welcome Home*, stond erop.

Ze sloegen rechtsaf en reden een iets smallere weg op waarlangs

prachtige bomen stonden. Een stukje verderop stonden nog een paar huizen.

‘Dit is mijn huis.’ Andrew wees naar een lichtblauw geschilderde woning met een dik strodak. Het pand zag er goed onderhouden uit en de tuin stond vol bloemen. ‘Voel je vrij om spontaan bij me langs te komen en als je hulp nodig hebt, weet je me te vinden.’

Een stukje verderop stonden geen bomen meer, waardoor Willow een prachtig uitzicht op het strand had. Voor een felgeel huisje bracht Andrew zijn quad tot stilstand.

‘Dit is Sunrise Cottage,’ zei hij terwijl hij naar het pand gebaarde.

De woning was klein, maar zag er lang niet zo vervallen uit als het rijtje huizen dat ze bij het kasteel gezien had. Bovendien had het een prachtig uitzicht. Het huis dat ze met Garry gedeeld had, keek aan de voorzijde uit op een rij andere woningen en aan de achterzijde op een begraafplaats. Dat was niet bepaald inspirerend geweest.

Ze klom van de quad af en Andrew maakte het tuinhokje voor haar open, waardoor het bijna uit elkaar viel.

‘Dat moet ik nog even repareren,’ mompelde Andrew terwijl hij tevergeefs probeerde het houten deurtje iets steviger in zijn scharnieren te krijgen.

Het gras in de voortuin was pas gemaaid en langs de overwoekerde randen van de tuin bloeiden een paar bloemen, waardoor Willow meteen mogelijkheden zag. Er was bovendien een opgeknapte bankje voor de deur gezet vanwaar je een prachtig uitzicht op zee had.

‘De deur is open,’ zei Andrew.

Willow duwde ertegen en voelde dat het hout nog niet zo lang geleden een nieuwe laag verf had gekregen. De deur plakte zelfs zo erg dat haar hand eraan vastplakte. Toen ze haar vingers voorzichtig terugtrok, zag ze dat ze een enorme handafdruk had achtergelaten.

‘O, sorry, ik dacht dat die inmiddels wel droog zou zijn. Geen zorgen, ik zal de handafdruk meteen overschilderen.’

Ze liep naar binnen en kwam in een kleine woonkamer terecht waarin een knalrode tweepersoonsbank, een salontafeltje en een stokoude televisie stonden. Er was ook een kleine houtkachel en achter een stenen boog lag de keuken. Het huis zag er misschien wat krakkemikkig uit, maar het was wel keurig opgeruimd en alvast wat opgeknapt. Iemand, waarschijnlijk Andrew, had erg zijn best gedaan om het een huiselijk gevoel te geven. Er stond zelfs een vaas vol verse bloemen op de openhaard.

Ze keek in zijn hoopvolle ogen.

‘Ik vind het heel mooi,’ zei Willow oprecht.

‘Daar ben ik blij om. Ik heb de douche alleen net gevoegd en dus kun je beter tot morgenavond wachten om die te gebruiken. Als je wilt, mag je tot die tijd mijn badkamer wel gebruiken.’

‘Nodig je me nou meteen uit om bij je te komen douchen? Dat is wel erg brutaal,’ zei Willow plagend.

Hij grijnsde. ‘Het is niet alsof ik je meteen een wasbeurt wil geven. Ik blijf braaf beneden en voor alle zekerheid zal ik mijn ogen dichthouden.’

Willow lachte om het beeld van Andrew die met zijn ogen dicht op zijn bank zat.

‘Dat is erg aardig van je.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Als ik jou was, zou ik je auto hier voorlopig niet naartoe brengen. Er liggen hier behoorlijk wat scherpe stenen en ik denk dat de weg ook net iets te smal is om veilig overheen te rijden. Als je me jouw sleutels geeft, rijd ik wel even terug en kom ik je spullen meteen langsbrengen. Kijk jij nog maar even rond, maak een wandeling door de buurt en als je terug bent, zorg ik dat al je spullen in de kamer staan. Ik zal je auto op de parkeerplaats achter het kasteel zetten en de sleutels voor je op tafel leggen.’

‘Wat een fantastische service. Al denk ik dat ik je maar beter kan helpen met mijn spullen, want ik heb flink wat bagage bij me.’

‘Dat hoeft echt niet. Zoals de oudere mensen hier graag zeggen, ben ik een sterke kerel die best wat sjouwwerk aankan. Ga jij maar een stukje wandelen, dan kun je misschien meteen je nieuwe burens leren kennen.’

‘Oké, als je het echt zeker weet.’ Willow kon niet ontkennen dat ze haar nieuwe woonplaats graag iets meer wilde verkennen.

‘Je kunt over de weg terug naar het dorp lopen, maar er is ook een pad langs de kust waarover je naar het strand kunt wandelen. Als je boven aan de trap linksaf slaat, kom je uiteindelijk onderaan de hoofdstraat terecht. Dat is meteen de weg waaraan de pub ligt, dus dan weet je als het goed is nog waar je bent. De straten van het dorp vormen een soort driehoek, dus je zult hier waarschijnlijk niet snel verdwaald raken.’

‘Dank je wel,’ zei ze terwijl ze hem haar autosleutels gaf.

Andrew glimlachte en liep toen de deur uit. Nu Willow hem iets beter bekeek, viel het haar op dat hij wel erg lang was. Ze keek hem na en zag dat hij hoofdschuddend het tuinhokje openmaakte. Vervolgens stapte hij op zijn quad, zwaaide hij nog eens en reed hij de straat uit.

Ze ging naar buiten en trok de deur achter zich dicht. Ze had nog geen sleutels van haar nieuwe huis, maar ging ervan uit dat Andrew die wel zou hebben. Aangezien haar spullen er nog niet waren en het huis op een afgelegen plek lag, vond ze het niet zo erg dat de deur niet op slot zat. Ze trok het tuinhokje achter zich dicht en nam het kustpad dat van haar huis langs de kliffen naar beneden leidde.

Het uitzicht was adembenemend. De turquoise zee had een lichtgroene gloed en de bijna gouden golven glinsterden in de zon. Tussen de rotsen lagen uitgestrekte weides en behalve het

dorpje Happiness was in de wijde omgeving geen enkel teken van de bewoonde wereld te zien.

De enorme rust sprak haar meteen aan, maar het feit dat Happiness totaal van de rest van de wereld was afgezonderd, maakte het haar net iets te stil. In St Octavia kwam ze geregeld mensen tegen die ze nog nooit eerder gezien had en kon ze makkelijk anoniem boodschappen doen. Hier zou elke beweging die ze maakte waarschijnlijk door iemand worden opgemerkt.

Haar telefoon ging en zodra Willow zag dat haar beste vriendin Ruby belde, verscheen er een glimlach op haar gezicht. Ze nam op.

‘Hé Rubes, hoe is het?’ vroeg Willow terwijl ze over het smalle paadje begon te lopen.

‘Dat kan ik volgens mij beter aan jou vragen!’ Ruby lachte.

‘Nou, ik ben net aangekomen in Happiness.’

‘En, is iedereen er gelukkig? Dartelen er overal lammetjes rond, rennen er spelende kinderen over de straten en staat elke plant in bloei?’

‘Nee,’ zei Willow. ‘Het dorpje ligt er eigenlijk nogal verlaten bij en sommige huizen zien er niet eens bewoonbaar uit.’

‘Ach, Willow. Ken je die bekende uitdrukking?’

‘Alleen dwazen haasten zich?’

‘Nee, want je bent geen dwaas, maar een optimist en dat vind ik juist fantastisch aan je. “Eerst denken, dan doen” – dat wilde ik zeggen. Misschien had je beter eerst een keer in het dorp langs kunnen gaan voordat je ernaartoe verhuisde.’

Willow zuchtte. Ze wist dat Ruby gelijk had. En ze was wel degelijk een dwaas.

‘Het is maar voor een jaar,’ zei Willow om zich te verdedigen. ‘Daarna moet ik de eigenaren huur gaan betalen. Als ik het hier niet naar mijn zin heb, vertrek ik gewoon weer. En in de tussentijd kan ik wat geld sparen zodat ik misschien mijn eigen woning kan huren of kopen. Ik denk dat ik dit echt nodig heb. Ik geloof

dat ik niet alleen vastzat in mijn relatie met Garry, maar ook in mijn eigen leven. Ik wil gewoon wat avontuur en verandering en hoewel ik nog maar één inwoner van het dorp ontmoet heb en het er hier aardig vervallen uitziet, denk ik dat Happiness misschien toch een mooie plek is om opnieuw te beginnen. Ik heb altijd al aan zee willen wonen en mijn nieuwe huis ligt aan de rand van een klif. Het uitzicht is fantastisch.

‘Zie je wel? Een eeuwige optimist,’ zei Ruby liefdevol. ‘Maar je had toch helemaal niet hoeven vluchten na wat er met Garry gebeurd is?’

‘Ik vind het eigenlijk helemaal niet zo erg wat er tussen mij en Garry gebeurd is,’ zei Willow met een diepe zucht. ‘We waren gewoon niet voor elkaar bestemd. Ik ergerde me alleen wel aan de continue opmerkingen, het gegiechel en de meelijdende blikken. Een paar dagen geleden kocht ik een taart bij Linda’s bakkerswinkel en vroeg ze of ik mijn zorgen aan het wegeten was. Het is nu al zes maanden uit. Laat ze maar een tijdje over iemand anders praten, misschien vergeten ze mij dan eindelijk eens.’

‘Oké, oké,’ zei Ruby met een diepe zucht. ‘Ik zal niet zeggen dat je de juiste beslissing genomen hebt, want ik mis je nu al, maar misschien is dit inderdaad wel goed voor je.’

‘Je mag me altijd komen opzoeken,’ zei Willow terwijl ze de trap naar het strand afdaalde.

‘Daar hou ik je aan.’

Willow glimlachte en stelde zich voor dat Ruby hier in haar felgekleurde kleren zou rondlopen. Zij was precies wat Happiness nodig had om iets meer leven in de brouwerij te brengen.

‘Je bent meer dan welkom.’

‘Ben je al knappe mannen tegengekomen?’

Willow dacht aan Andrew. Hij zag er met zijn lange lijf en brede schouders erg goed uit. Ook had hij prachtige lichtblauwe ogen die wel continu leken te glinsteren van plezier. Hij had haar

bovendien meteen aan het lachen gemaakt. Met een glimlach schudde ze haar hoofd.

‘Ik denk dat ik me voorlopig beter op mijn eigen geluk kan concentreren en niet meteen de eerste kerel die ik hier tegenkom mijn bed in moet sleuren.’

‘Dus er is wel iemand?’

Willow lachte. Als Ruby dacht dat er ook maar een kleine kans op romantiek was, zou ze haar waarschijnlijk nooit met rust laten.

‘Ruby, volgens mij heb ik hier niet zo’n goed bereik.’

‘Waag het eens om op te hangen.’

‘Ik versta je echt niet, ik bel je straks terug,’ zei Willow. Toen maakte ze wat krakerige geluiden en verbrak ze ondanks Ruby’s gesputter de verbinding.

Ze stopte haar telefoon in haar zak en keek uit over de kust. Het was eb, waardoor er een groot hoefvormig stuk strand was om over te wandelen. De trap die naar beneden leidde, leek wel eindeloos door te gaan. Het strand was volkomen verlaten, hoewel het een warme zonnige dag was. Blijkbaar hadden de inwoners van het dorp geen zin in de lange klim naar beneden of vervolgens weer terug naar boven. Misschien kon ze het strand wel beter een andere keer verkennen.

Ze besloot naar het dorp te lopen. Onderweg kwam ze een paar huizen tegen waarvan alleen de half afgebrokkelde buitenmuren nog overeind stonden. Waarschijnlijk waren ze al honderden jaren oud. Ze hoopte maar dat de rest van het dorp er beter uitzag. Algauw bereikte ze de geplaveide hoofdstraat, waarlangs aan beide kanten kleine huizen stonden. Sommige waren zo vervallen dat de ramen waren dichtgespijkerd en zelfs de bewoonde plekken konden wel een opknapbeurt gebruiken. De voordeuren waren al jaren niet geschilderd, op diverse plekken ontbraken dakpannen en vrijwel alle hekken waren kapot.

Willow voelde zich enorm teleurgesteld. Happiness had de

oplossing van al haar problemen moeten zijn. Ze had hier een compleet nieuw leven willen opbouwen, maar dat zou waarschijnlijk een flinke uitdaging worden. De prachtige illustraties bij de advertentie hadden haar flink misleid, wat haar een beetje boos maakte. In advertenties zag de wereld er echter altijd mooier uit dan in werkelijkheid. Als er foto's van het vervallen kasteel en de half ingestorte huizen in de krant hadden gestaan, zou niemand hier immers naartoe willen komen. Ze was dan ook vooral boos op zichzelf. Wat was ze toch een stomkop. Waarom had ze dit dorp in vredesnaam niet eerst bezichtigd voordat ze ernaartoe was verhuisd? Had ze zich dan echt zo makkelijk door een advertentie voor de gek laten houden? Kon ze hier wel blijven om een nieuw leven op te bouwen? Ze had echter geen andere keus. Ze was veel te trots om nu nog terug naar St Octavia te gaan. Als ze dat deed, zouden de roddels over haar waarschijnlijk alleen maar erger worden.

Ze liep verder door de hoofdstraat en zag dat verschillende mensen hun gordijnen opzij hielden om haar te bekijken. Ze glimlachte vrolijk naar de bewoners. Buiten de mensen achter de ramen zag ze echter nergens een teken van leven. De straat lag er verlaten bij. Het was nog maar halfzes 's middags, maar blijkbaar was iedereen al klaar om naar bed te gaan.

Ze kwam langs winkels waarin zo te zien al jaren niks verkocht was. In een van de etalages stond een oude knuffelbeer die er achter de stoffige winkelruit bijna triest uitzag.

Het postkantoor was het enige pand met wat kleur in de verder grijze winkelstraat. De voordeur was felrood geschilderd, net als het bord erboven waarop in sierlijke gouden letters de woorden *Post Office* geschilderd waren. Blijkbaar was er toch nog iemand trots op zijn werkplek. In de andere twee winkels werden lokale producten waaronder kaas en schilderijtjes verkocht. De verf bladde er misschien van de deuren, maar het koopwaar was vol trots

tentoongesteld en de zaken zagen er mooi schoon uit. Er was dus wel degelijk een klein sprankje hoop.

Ze besloot naar de pub te gaan, als die tenminste nog open was. Ze had honger en hopelijk kon ze daar iets te eten krijgen zodat ze niet zelf hoefde te koken. Met een beetje geluk zou ze in dit spookdorpje misschien zelfs wel iemand vinden om mee te praten.

Say yes to
Happiness!

Willow heeft behoefte aan een nieuwe start nu haar relatie op de klippen is gelopen. Een advertentie met het aanbod om een jaar lang gratis in het dorpje Happiness te wonen, lijkt de perfecte vluchtkans. Alleen de naam al maakt haar blij. Ze pakt haar koffers en vertrekt. Eenmaal aangekomen lijkt Happiness echter in de verste verte niet op het leuke, knusse dorpje van de foto's: de meeste pittoreske huizen zijn verwaarloosd en veel winkeltjes staan leeg. Ook onder de bewoners lijkt het geluk ver te zoeken. Als ze makelaar Andrew Harrington ontmoet, is er toch een lichtpuntje. Zijn drive om Happiness in oude glorie te herstellen, doet Willow besluiten te blijven. Ze gaan samenwerken en de vonken vliegen over en weer, maar Andrew verbergt iets voor haar. Zal het ze lukken om Happiness het geluk terug te geven?

Holly Martin woont in een kleine cottage aan zee en is fulltime schrijfster. Inmiddels verschenen er meer dan achttien romans van haar en ze stond meerdere weken in de bestsellerlijsten met haar feelgoodseries. *Het dorpje Happiness* is het eerste deel van haar heerlijke Happiness-tweeluik over vriendinnen Willow en Ruby.

Z&K

ISBN 978 90 2053 940 0 NUR 340

9 789020 539400

www.zomerenkeuning.nl